

Zie ginds komt het vliegtuig uit Rome...

Ik ben gedoopt, heb mijn communies gedaan, ben gevormd - en ook een beetje misvormd - ben voor de kerk getrouwd, hetzelfde voor mijn kinderen en kleinkind... En toch ben ik ook een slachtoffer van de Kerk en ben niet bij de paus mogen gaan een paar weken geleden!

Ik had net mijn plechtige communie gedaan en op de processiezonndag schoof ik aan om 9.30 u bij het verlaten van de kerk. Plots voelde ik een hand op mijn schouder en een voor mij gekende stem zei: "De Ruyscher, meekomen naar de sacristie, ge moet iets doen!" Ik was geschrokken want ik dacht eerst dat het de duivel was. Maar nog erger voor mij. Het was de onderpastoor: 1,90m, graatmager, in het zwart en zeer dominant.

Schoorvoetend volgde ik hem met de grote vraag: "Wat?" Eens binnen zei hij: "Doe uw vest maar uit en dit is om aan te trekken."

Héla... hij gaf mij een wit misdienaarskleed en ik leek binnen de minuut op 'Lucienneke'. Maar het ergste moest nog komen. Hij zei dat een misdienaar afgezegd had omdat er thuis een koe moest kippen en ik zo de vierde drager was van een heiligenbeeld in de processie die om tien uur van start ging. Ik met een wit kleed aan in de processie met een plaasteren beeld en dan nog voor mijn eigen deur passeren was er ver over. Maar de dienaar van God had gesproken. Het was gelukkig geen groot beeld en het was de 'patroonheilige van de ongelukken'. Ik liep achteraan, kon mij wat verstoppen en moest de maat volgen.

Die tijd was het een 'mini Parijs-Roubaix' want er waren alleen kasseien; platte, ronde en levensgevaarlijke. De beroepsmisdienaar naast mij kon de tred van de voorgangers niet volgen en de heilige schudde van links naar rechts en van voor naar achter. Ik dacht: "Die doet de vogelkesdans, daar komen ongelukken van."

En op één van die 'Carrefour de l' arbre's', net voor het station, viel er plots een grote moer voor mijn voeten. De moer van onze passagier die hem op het plateau hield! Vijf stappen verder dook hij voorwaarts en kwam met zijn hoofd op de keien terecht. Het ongeluksbeeld spatte open in tientallen stukken.

De toeschouwers gaven een gil, sommigen maakten een kruisteken. De reizigers in een trein die net stilstond in het station plakten met hun neus tegen het venster. Wij werden lijkleek. En toen gebeurde het in het aanzien van tientallen ogen...

De onderpastoor zwaaide met zijn linker hand in mijn richting en deze belandde tegen vijftig per uur eerst tegen mijn rechterwang en vervolgens ook op de linkse. 'Een super flitter' noemde men dat toen bij ons. Het was plots stil op de 'plaats delict'.

Ik zag sterren, vroeg mij af: "Waarom ik?", was geaffronteerd tot in mijn grote teen en wist van dit moment af dat ik later nog alleen naast de kerk zou gaan in plaats van er in.

Want daarnaast was het vinkenlokaal, haha. Ik heb de stoet verlaten. Mijn ma en pa hebben nooit hun meisje voor één dag gezien. De onderpastoor heeft mij ook in zijn etablissement niet meer gezien. De week daarop was ik zowel de boeteling als de held want al de klein mannen in de processie waren op de stukken krijt gesprongen. De maandag stonden de speelkoeren en straten vol tekeningen. Ik zweerde van dit ooit aan hun grote baas te vertellen als hij eens over kwam.

Twee maal is het niet gelukt: de eerste maal in Sint-Denijs-Westrem omdat ik de enige zou geweest zijn, dus niet, en nu in Brussel waren we met teveel. Ja man, halleluja.

Ondanks het zwarte gat in mijn geloof vind ik het toch spijtig dat een ooit zo rijk, sterk instituut dat naast zijn minder appetijtelijke daden in de geschiedenis toch voor heel wat wereldburgers de bron was van hoop en moraal (en in mindere mate nog) nu de rekening moet betalen voor wat zij ons voordroegen en zelf niet deden. Het ontwijden van kerken om hen een andere bestemming geven, is ergens te verdedigen. Maar moest iemand dit

vijftig jaar geleden beweerd hebben, dan stond hij op de brandstapel. De kunstrijke infrastructuur, beelden en vakmanschap van de houtsnijkunst zijn geen deel meer van biddende gelovigen maar van dansende, jonglerende, lezende, winkelende... mensen. Het voelt raar, zeer raar aan bij generatiegenoten. Het grootste deel van de begrafeningen gaan nu door bij de begrafenisondernemer. Niets mis mee, maar wij hebben het anders gekend.

Het kerkelijk gebeuren loopt volgens mij wat evenwijdig waarmee wij vinkeniers en andere sporten en hobby's te kampen hebben. Zij hebben een groot tekort aan de zogezegde 'roepingen'.

Wij aan mensen die zich geroepen voelen om een maatschappij te leiden. Sommige jeugdigen hebben lak aan respect en normen en laten zich leiden door media en nietszeggende filosofieën. Wij zien dit respect ook soms met de voeten getreden en worden getriggerd door diezelfde media. Zaken die vroeger als nuttig, normaal en gemakkelijk werden aanvaard, zijn nu wereldvreemd en behoren niet meer tot 'deze tijd'. In een tijdbom zit ook een 'tijd' en ik vrees dat hij beetje bij beetje op zijn doel afstevent.

En dat zijn niet mijn woorden, maar daarover had de Paus het ook. Ik had eigenlijk een beetje compassie met die man. Hij was nog herstellende van een covid-aanval en men zet die dan nog een uur in regen en wind op het vliegveld. Om hem wat uit de wind te zetten staat rechts onze koningin te bibberen in een kleedje van 'Nathan' en links onze koning met zijn 'regering einde contract'. Voor hem staan veertig kinderen druipnat te zingen van de zon en de hemel. Vijftig meter verder is er een hangaar waar vier Boeings binnen kunnen. Hiermee heeft de duivel zeker iets te maken.

Maar de zondag in het Koning Boudewijnstadion maakte men alles goed. Men zette hem twee uur in de vlakke zon te drogen, hoho. Ik mocht daar niet zijn. Daarom ben ik blij dat ik mijn traumatische kerkervaring eens heb

kunnen neerpennen. Meer nog, zeventig jaar geleden had ik een voorganger... Omer De Bolle.

Omer was vijfendertig jaar. Een boom van 'n een vent maar wat kort afgezaagd en op zijn veertiende afgestudeerd in het derde leerjaar. Dat zegt genoeg over zijn IQ. Maar hij kon lezen, schrijven, rekenen en had vooral handen aan zijn lijf.

Hij woonde bij zijn ouders en had een geldelijke steun omdat hij 'achterlijk' was. Zo noemde men dat oneerbiedig vroeger. Hij was een grote fan van God & co: hij onderhield het kerkhof, kuiste de kerk en was op iedere trouw, doop en begrafenis zowat de ceremoniemeester. Want hij kende alle kerkgezangen en gebeden in het latijn van buiten. Men liet hem doen en regelmatig kreeg hij een fooi toegestopt na een plechtigheid. Tot groot ongenoegen van de onderpastoor. Waarschijnlijk dezelfde die mij ooit mishandelde.

Hij was ook vinkenier en aangesloten bij de maatschappij in het café naast de kerk. Daar deed hij ook al de werkjes die anderen niet graag deden en alles werd vereffend met een paar Rodenbachs. Daar hoorde hij dat de toenmalige Paus naar België kwam en een dienst zou doen op het vliegveld twintig kilometer verder; zijn kans om zijn idool eens in het echt te zien. De pastoor had twee uitnodigingen ontvangen en beloofde Omer dat hij die dag mee mocht. Omer sliep niet meer tot 'de dag' was aangebroken. Hij ging in de kuip, deed zijn beste kostuum aan, schreef een brief en stak daar een foto bij van zichzelf voor de dag van zijn leven! Tot hij voor de deur van de pastorie stond en de meid Clémence open deed en zei: "Omerke, g'et eu plechtige communie al over twintig joar gedoon en doarbij, meneer de

paster es nie thuis. Hé es noar de Paus samen mee de onderpaster want den dienen bleef moar zeggen dat hé in affronten ging vallen mee zo ‘n een ach... bij hem. Allee, go moar noar huis en luistert noar de radio.” En vlam, de deur tegen zijnen neus.

Omerke zijn moed zakte in zijn schoenen en met de tranen in zijn ogen trok hij het lokaal binnen waar hij zijn verhaal deed en Rodenbachs dronk tot hij van zijn stoel viel. De vinkeniers waren geschokt en staken de koppen samen. De daarop volgende vrijdag nam de voorzitter Omerke alleen en zei dat ze de Paus hadden verteld van de gemiste kans, dat hij de zaterdag toch moest passeren aan het lokaal. De Paus beloofde dat hij hem zou komen zegenen in het zaaltje. Niemand mocht het weten en het zou maar vijf minuten duren: binnen, zegenen en buiten. Omer zijn tikker sloeg op hol en hij beloofde te zwijgen als een graf. Bij de vinkeniers zat iemand die regelmatig toneel speelde en hij kon aan een pausuitzet geraken en optreden als paus.

Zaterdag 19.00 u: Omerke zit in het zaaltje in het half donker op zijn knieën. Plots zwaait de deur open en in een fel licht van de lichtbak van Jef de stroper verschijnt ‘de Paus’ en hij komt richting zijn grootste fan. Omer voelt het wijwater op zijn hoofd terecht komen maar durft niet opkijken. De Paus broebelt wat en Omer verstaat alleen het laatste: “AMEN.” Een minuut later zit hij daar alleen in het nat. Niet van het wijwater, maar hij heeft in zijn broek pipi gedaan van de spanning. Voldaan en met een heilig kroontje boven zijn hoofd gaat hij langs het koerke naar huis met zijn groot geheim. De namaakpaus is ondertussen aan de toog verschenen en er wordt stevig gedronken op het geslaagde cadeau voor Omerke.

Wat later passeren de pastoor en de onderpastoor met de vélo het lokaal, kijken binnen en... wat zien ze? De Paus staat met een pint in de lucht tussen zijn drinkkardinalen aan de toog. Ze verschieten, doen een maneuver

en gaan beiden tegen de kasseien. Meneer dokter spreekt van een zware hersenschudding want als ze de Paus aan de toog gezien hebben dan is het erg, heel erg, hoho.

En pas op, daar is een foto van. Een paar weken geleden passeerde die op facebook, en nog andere. Santé.

Lucien van GENT

(bronvermelding fotomateriaal: <https://www.google.com/search>)